

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní Mgr. Barborou Berkovou ve věci

žalobce: **M. A.**, narozený dne X
státní příslušnost: Ruská federace
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty
zastoupený Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s., IČO 45768676
sídlem Poděbradská 173/5, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 11. 2025, č. j. X

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A) Vymezení věci

1. Žalobce byl jako žadatel o mezinárodní ochranu ubytován v Pobytovém středisku Zastávka, později přemístěn do střediska Havířov, nyní se nachází v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty (dále „ZZC“). První žádost žalobce o mezinárodní ochranu byla shledána

nepřípustnou. Dne 21. 8. 2025 podal žalobce opakovanou žádost, o které zatím žalovaný nerozhodl.

2. Rozhodnutím ze dne 20. 11. 2025, č. j. X, žalovaný zajistil žalobce v ZZC podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. V rozhodnutí popsal žalovaný několik případů agresivního chování žalobce v Pobytovém středisku Havířov i mimo něj a ignorování či přímého porušování ubytovacího řádu azylového zařízení, v nichž shledal důvod domnívat se, že by mohl žalobce představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, takže je žádoucí jej po dobu probíhajícího řízení ve věci mezinárodní ochrany zajistit do režimu ZZC. Dobu trvání zajištění podle § 46a odst. 5 zákona o azylu stanovil žalovaný na 30 dnů, tj. do 19. 12. 2025.

B) Shrnutí obsahu podání účastníků řízení

Žaloba

3. Žalobce požadoval, aby krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil, neboť je nezákonné pro nesprávný závěr žalovaného, že žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. S odkazem na výklad pojmu „veřejný pořádek“ v několika rozsudcích Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) označil za klíčové posouzení, jestli jeho chování představuje dostatečně závažné ohrožení základních zájmů společnosti, jež ale žalovaný podle žalobce ani neprovedl a závažností chování právě třeba v kontextu judikatury NSS se nezabýval, což činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost.
4. Dále žalobce namítl, že i pokud by rozhodnutí přezkoumatelné bylo, nedosahovalo by jeho jednání závažnosti způsobilé být nebezpečím pro veřejný pořádek. Uznal, že sice neplnil některé povinnosti žadatele o mezinárodní ochranu a některé jeho chování bylo v rozporu se zásadami slušnosti a pravidly občanského soužití, ale zdůraznil, že se ve všech případech jednalo o skutky, které by mohly být považovány maximálně za přestupky, přičemž žádné rozhodnutí o spáchaném přestupku ani vydáno nebylo. NSS podle žalobce obvykle považuje za chování způsobilé být nebezpečím pro veřejný pořádek jednání v rovině trestněprávní, žalobce se ale žádného trestného činu nedopustil. Jeho jednání mělo obdobnou (či nižší) intenzitu jako jednání cizinců posuzované v rozsudcích, v nichž NSS dospěl k závěru, že k ohrožení veřejného pořádku nedošlo.

Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Napadené rozhodnutí je podle něj zákonné, založené na dostatečně zjištěném stavu věci a relevantních informacích. Přijaté řešení podle žalovaného odpovídá konkrétním okolnostem případu a je patřičným způsobem odůvodněno.

C) Posouzení věci krajským soudem

6. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel krajský soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“)), neboť neshledal důvod odchýlit se od této zásady z důvodu pozdější změny stavu a nezbytnosti poskytnutí účinné soudní ochrany (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 9. 2019, č. j. 9 Azs 193/2019-48, č. 3933/2019 Sb. NSS). Napadené rozhodnutí přezkoumal soud na základě uplatněných žalobních bodů a v souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora Evropské unie (dále „SDEU“) ze dne 8. 11. 2022,

ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, též zkoumal, zda napadené rozhodnutí není stíženo jinými v žalobě neuplatněnými vadami či nezákonnostmi (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 11. 2022, č. j. 34 Az 36/2022-32, č. 4439/2023 Sb. NSS), avšak existenci takových v žalobě neuplatněných vad či nezákonností, které by měly vést ke zrušení napadeného rozhodnutí, neshledal. O žalobě rozhodl podle § 46a odst. 8 věty čtvrté zákona o azylu bez jednání.

7. Krajský soud se se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností rozhodnutí žalovaného, neboť důvodnost takové námitky by bránila jeho meritornímu přezkumu.
8. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí představuje objektivní překážku znemožňující jeho přezkum. Nepřezkoumatelným může být rozhodnutí správního orgánu podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nesrozumitelnost nebo pro nedostatek důvodů.
9. Nesrozumitelným je takové rozhodnutí, jemuž nelze porozumět, tedy z něhož vůbec nelze seznat, jak správní orgán rozhodl - např. chybí výrok, jazykové vyjádření výroku je vadné nebo je výrok vnitřně rozporný, popřípadě i tehdy, pokud odůvodnění rozhodnutí vůbec neodpovídá výroku, nebo je-li odůvodnění rozhodnutí stíženo formulační nesrozumitelností do té míry, že nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech rozhodnutí (srov. rozsudky NSS ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 A 547/2002-24, ze dne 12. 12. 2003, č. j. 2 Ads 33/2003-78, č. 523/2005 Sb. NSS, nebo ze dne 29. 5. 2003, č. j. 7 A 181/2000-29, č. 11/2003 Sb. NSS, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Žalobce sice označil žalobou napadené rozhodnutí za nesrozumitelné, avšak z vylicení vad, jimiž podle žalobce trpí jeho odůvodnění, je zřejmé, že ve skutečnosti považoval toto odůvodnění za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
10. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v chybějícím odůvodnění je však vyhrazeno těm nejzávažnějším případům, kdy pro absenci důvodů skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat (viz např. rozsudek NSS ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, bod [28]). O takový případ se však podle krajského soudu v posuzované věci nejedná.
11. Žalobce v rozhodnutí žalovaného postrádal hodnocení závažnosti jeho chování v kontextu judikatury NSS. K tomu krajský soud uvádí, že z rozhodnutí musí být zřejmé, jakou právní normu správní orgán na věc aplikoval, jak ji vyložil a z jakých důvodů má za to, že s ohledem na skutkové okolnosti daného případu na něj lze tuto normu použít. Využít při právním hodnocení k podpoře správnosti zaujatého výkladu aplikované právní normy judikaturu nejvyšších soudů je sice možné, nikoli však nutné. Absence odkazů na rozhodnutí soudů o podobné právní otázce ale nečiní rozhodnutí nepřezkoumatelným.
12. Hodnocení, zda chování žalobce představuje dostatečně závažné ohrožení základních zájmů společnosti, krajský soud v napadeném rozhodnutí nalezl.
13. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí nejprve popsal poznatky o chování žalobce, které se dostaly do jeho dispozice. Zmínil žalobcovo opakované neuposlechnutí výzev pracovníků Pobytového střediska Havířov k dodržování povinností žadatele o mezinárodní ochranu ubytovanému ve středisku, jeho verbální a fyzický útok na vedoucího pracovníka Pobytového střediska Havířov, verbální útok na spolužadatele z dřívějšího řízení, aroganci žalobce a verbální vydírání sociálních pracovníků v případě, že nebudou splněny jeho požadavky, agresivní chování žalobce ve veřejném prostoru k revizorce v hromadné dopravě

a také naprostou ignoraci žalobce vůči apelu na dodržování podmínek společného ubytovacího zařízení pro cizince, přičemž tyto v rozhodnutí konkrétně a podrobně popsané případy chování žalobce vyhodnotil žalovaný jako opakované porušování povinnosti stanovené v § 48 zákon o azylu závažným způsobem zakládající důvod domnívat se, že by žalobce mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, zvláště v situaci, kdy jeho agresivní jednání graduje. Dále žalovaný označil žalobce za osobu trpící poruchovým chováním a jednáním, jež se nezlepšilo ani přes udělené domluvy a vedení sociálních pohovorů k nápravě jeho chování, naopak podle žalovaného dochází ze strany žalobce k dalšímu porušování ubytovacího řádu. Žalobce tedy podle žalovaného závažným způsobem svým chováním a jednáním porušuje ubytovací řád pobytového střediska a lze se podle něj důvodně domnívat, že naprosto ignoruje doporučení zaměstnanců střediska vůči jeho osobě v této souvislosti směřovaná.

14. Na základě uvedeného pak žalovaný uzavřel, že lze žalobce označit za osobu, která svým jednáním ohrožuje veřejný pořádek. Interpretaci pojmu veřejný pořádek označil žalovaný za závislou na době, v níž je činěna, na společenské i politické situaci a mnoha dalších aspektech s tím, že vymezení veřejného pořádku nemusí vyplývat jen z předpisů právních, nýbrž může být formulováno i na základě mimoprávních, morálních a společenských norem, protože je jejich dodržování podle přesvědčení a zvyklosti převažující většiny lidí podmínkou klidného a spořádaného spoluzití osob na určitém místě pro zajištění klidného a bezporuchového chodu společnosti. Právě tyto pak podle žalovaného žalobce svým jednáním, jež postrádá jakýkoli respekt ke státní instituci a ostatním osobám zaměstnaným i žijícím v pobytovém středisku. Žalobce je podle žalovaného problémovým a agresivním klientem, který soustavně, opakovaně a dlouhodobě kromě jiného porušuje ubytovací řád vydaný pokynem ředitele Správy uprchlických zařízení č. 15/2023, zejména opakovaným neuposlechnutím výzev pracovníků Pobytového střediska Havířov, verbálními útoky směřovanými ke spoluzadatelům i pracovníkům střediska, a nyní i fyzickým útokem na vedoucího zaměstnance Pobytového střediska Havířov. Závěrem žalovaný uvedl, že nebylo možné uložit zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu, neboť k nežádoucímu jednání žalobce došlo právě v ubytovacím středisku, a také, že žalobce závažným způsobem narušil veřejný pořádek na území ČR a s ohledem na povahu jeho jednání nelze vyloučit, že v tomto svém jednání nebude pokračovat.
15. Z uvedeného je podle krajského soudu zjevné, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí závažností jednání žalobce zabýval a tuto opakovaně hodnotil. Také interpretoval neurčitý pojem „veřejný pořádek“ a vysvětlil, jakým jednáním žalobce takto interpretovaný veřejný pořádek narušil, přičemž akcentoval kumulaci incidentů v ubytovacím středisku i mimo něj a gradaci agresivity žalobce. Konečně pak také vysvětlil, že s ohledem na opakování společensky nepřijatelného jednání žalobcem lze jeho jednání subsumovat pod § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu a dovést tak, že je zde důvodná domněnka, že by žalobce mohl nebezpečí pro veřejný pořádek (i do budoucna) představovat. Žalovaný tedy řádně zdůvodnil, proč je zajištění žalobce nezbytné a jaký konkrétní veřejný zájem společnosti je jeho jednáním ohrožen, takže napadené rozhodnutí vytýkanou nepřezkoumatelností netrpí.
16. Dále žalobce namítal nesprávné právní posouzení věci žalovaným, tj. nesprávnost jeho závěru, že je důvodné se domnívat, že by mohl žalobce představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Žalobce tvrdil, že jeho jednání nedosahuje závažnosti způsobilé být nebezpečím pro veřejný pořádek, neboť se jednalo o skutky, které by mohly být považovány maximálně

za přestupky, aniž však jakékoli rozhodnutí o přestupku bylo vydáno, přičemž judikatura NSS podle žalobce považuje za jednání způsobilé být nebezpečím pro veřejný pořádek jednání trestněprávní.

17. Podle § 46 odst. 1 písm. c) zákona o azylu *ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže je důvodné se domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek.*
18. NSS se zabýval výkladem pojmu *nebezpečí pro veřejný pořádek* opakovaně. Při výkladu tohoto pojmu je možno vycházet ze závěrů usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, č. 2420/2011 Sb. NSS, dle kterého může být narušením veřejného pořádku „*jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti*“ (shodně také pozdější rozsudky NSS ze dne 17. 9. 20136, č. j. 5 Azs 13/2013-30, č. 2950/2014 Sb. NSS., a ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 Azs 37/2016-55). Následně v řadě rozsudků NSS zdůraznil, že nebezpečí pro veřejný pořádek nelze dovozovat např. ze samotného nelegálního pobytu či vstupu na území ČR, či z pouhé trestněprávní minulosti žadatele o mezinárodní ochranu (jako tomu bylo např. v žalobcem připomínané věci řešené rozsudkem ze dne 18. 11. 2024, č. j. 7 Azs 252/2024-31). O posledně popsané případy se však v posuzované věci nejedná. Naopak, žalovaný přesně v duchu shora citovaného rozsudku NSS popsal jednání žalobce, které se neodehrálo v dávné minulosti, nýbrž se děje aktuálně během jeho pobytu v pobytovém středisku, přičemž se nejedná o „administrativní delikty“ typu nelegálního pobytu, nýbrž konkrétní a četné incidenty agresivních výpadů žalobce vůči zaměstnancům pobytového střediska a dalším osobám, jež mají povahu nejen verbální, nýbrž i fyzické agrese.
19. Z veškerého výčtu svých skutků přitom žalobce zpochybnil pouze napadení dalšího žadatele z Ukrajiny, což ostatně žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl (viz formulace na str. 2 „*přičemž výše jmenovaný vinu popíral a napadený nechtěl incident více řešit*“). Žalobce ale nerozporoval, že se dne 14. 11. 2025 dopustil podrobně popsaného verbálního a následně i fyzického útoku na vedoucího stále služby Pobytového střediska Havířov (nejprve jej hrubě vykazoval z ubytovací jednotky, ačkoli mu tento přišel předat ubytovací kartu, kterou žalobce předtím zničil, pak vykazování přerostlo ve výhrůžná gesta a agresivní postoj naznačující možné napadení, po níž vedoucí střediska jednotku opustil, načež za ním žalobce vyšel, zvýšeným hlasem jej napadal a vyhrožoval mu fyzickým napadením, poté k němu přistoupil do těsné blízkosti a vyzýval jej, ať jde ven, že si to s ním vyřídí a následně vedoucího fyzicky napadl - silným úderem ramene do těla vedoucího, po kterém vedoucí stále služby ztratil rovnováhu a narazil do stěny za ním, která zabránila pádu, přičemž u vedoucího došlo k zhmoždění ramene s otokem a hematomem). Nerozporoval ani tvrzení žalovaného o slovním vydírání sociálních pracovníků, nerespektování jejich pokynů, ba ani zdokumentované napadení revizorky v hromadné dopravě zahrnující dokonce i její poplívání, k němuž došlo během pobytu žalobce v Brně.
20. Krajský soud shodně s žalovaným nehodnotí popsaná jednání žalobce jako pouhou hrubost či neomalenost, nýbrž jako závažné jednání, v němž lze spatřovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Žalobce ve snaze vyhnout se nepříznivým důsledkům nepříjemně bagatelizuje závažnost svého jednání, označuje-li jej tak, že se „nechoval společensky vhodně“.

Společensky nevhodné je podle krajského soudu nepozdravit, nepoděkovat, či nepustit v tramvaji sednout starší osobu, nikoli vyhrožovat jinému násilím, udeřit jiného tak, až tento narazí do stěny a zhmoždí si přitom rameno, a způsobit mu tak otok paže a hematom, či plivat na ženu v tramvaji. Žalobce musí nést za své jednání odpovědnost. Skutečnost, že nedošlo k řešení žádného z popsaných incidentů policií, či orgánem příslušným k projednání přestupků, jejich závažnost nesnižuje. Ochrana veřejného pořádku, má-li mít smysl, musí být způsobilá zakročit proti nebezpečí preventivně, a nikoli vyčkávat, až agresivní jedinec spáchá přestupek, či dokonce trestný čin, za který bude formálně odsouzen.

21. Žalobce také podle krajského soudu dezinterpretuje závěry judikatury NSS, z níž nelze dovodit požadavek, aby nebezpečí pro veřejný pořádek ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu spočívalo v jednání v rovině trestněprávní. Tento závěr neplyne z rozsudku ze dne 12. 10. 2016, č. j. 2 Azs 122/2016-79, ani ze dne 15. 4. 2021, č. j. 1 Azs 24/2021-27, na které žalobce odkazoval. Naopak, sám žalobce v žalobě citoval z uvedeného rozsudku pasáž o tom, že nelze vyloučit, že nebezpečí pro veřejný pořádek může představovat opakované páčání i méně (protiprávně) intenzivního jednání ve svém souhrnu. Právě o takový případ se v posuzované věci jedná.
22. S ohledem na uvedené ob stojí závěr žalovaného, že v žalobcově případě bylo možné se domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek.

D) Závěr a náhrada nákladů řízení

23. Jelikož soud shledal žalobní body nedůvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
24. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť procesně úspěšnému žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 19. prosince 2025

Mgr. Barbora Berková v. r.
samosoudkyně